

**AUTORITATEA MEDICULUI IN APPLICAREA
MĂSURILOR DE POLIȚIE SANITARĂ,
LA NOI ȘI ÎN STRĂINĂTATE**

DOCTORAT IN MEDICINĂ ȘI CHIRURGIE
PREZENTATĂ ȘI SUSȚINUTĂ IN ZIUA DE *1 Iulie* 1937.

DE

TRAIAN ȘICHET

1937

Nr. *MMX*

AUTORITATEA MEDICULUI IN APLICAREA MĂSURILOR DE POLIȚIE SANITARĂ, LA NOI ȘI ÎN STRĂINĂTATE

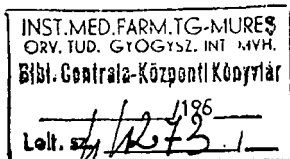

DOCTORAT IN MEDICINĂ ȘI CHIRURGIE
PREZENTATĂ ȘI SUSȚINUTĂ IN ZIUA DE1937.

DE

TRAIAN ȘICHET

23 MAY 2005

1937

UNIVERSITATEA „REGELE FERDINAND I.” DIN CLUJ
FACULTATEA DE MEDICINĂ

Decan : D-nul Prof. Dr. D. MICHAÏL

Profesori :

Clinica stomatologică	Prof. Dr. <i>Aleman I.</i>
Microbiologie	” ” <i>Baroni V.</i>
Istoria medicinei	” ” <i>Bologa V.</i>
Patologia generală și experimentală	” ” <i>Botez A. M.</i>
Clinica oto-rino-laringologică	” ” <i>Buzoianu Gh.</i>
Istologia și embriologia umană	” ” <i>Diăgoiu I.</i>
Fiziologia umană	” ” <i>Benetata G.</i>
Semiologia medicală	” ” <i>Goia I.</i>
Clinica ginecologică și obstetricală	” ” <i>Grigoriu C.</i>
Clinica medicală	” ” <i>Hațieganu I.</i>
Medicina legală	” ” <i>Kernbach M.</i>
Clinica oftalmologică	” ” <i>Michail D.</i>
Clinica neurologică	” ” <i>Minea I.</i>
Igiena și Igiena socială	” ” <i>Moldovan I.</i>
Radiologia medicală	” ” <i>Negru D.</i>
Anatomia descriptivă și topografică	” ” <i>Papilian V.</i>
Clinica chirurgicală }	” ” <i>Pop A.</i>
Medicina operatoare }	” ” <i>Popoviciu Gh.</i>
Clinica infantilă	” ” <i>Sturza M.</i>
Farmacologia și farmacognozia (supl.)	” ” <i>Tătaru C.</i>
Balneologia	” ” <i>Țeposu E.</i>
Clinica dermato-venerică	” ” <i>Thomas P.</i>
Clinica urologică	” ” <i>Urechia C.</i>
Chimia biologică	” ” <i>Vasiliiu</i>
Clinica psihiatrică	” ”
Anatomia patologică	” ”

JURIUL DE PROMOȚIE :

Președinte : *Dr. M Kernbach*

Membrii : { Prof. Dr. *G. Benetata*
 ” Dr. *V. Bologa*
 ” Dr. *Gh. Popoviciu*
 ” Dr. *T. Vasiliiu*

Supleant Docent *Dr. Tr. Popoviciu*

Mamei :

în memoriam.

*Tatălui meu și tuturor aceluia cari m'au iubit și
îndrumat : recunoștință.*

INTRODUCERĖ

*„La défense de la santé publique
est la forme permanent de la dé-
fense national“.*

Justin Godart.

Medicul azi, mai mult ca ori când are menirea să indrume viața igienică a colectivităților, are datoria să intervină ori de câte ori sănătatea publică e periclitată.

Imprejurările vieții actuale, cu metropole uriașe, aglomerații mari de oameni, a creat medicina socială, având ca scop prevenirea boalelor (profilaxia), igiena colectivităților, precum și eugenia, căutând astfel să amelioreze specia umană.

A fost de ajuns descoperirea vaccinului antirabic a lui Pasteur, ca de atunci prin descoperirea celorlalte seruri și vaccinuri să se subjuge aproape toate boalele contagioase, iar prin metodele moderne de combaterea epidemiilor s'au înlăturat acele grozave catastrofe întâmplare în secolii trecuți când izburneau epidemiile de ciumă sau holeră.

Problemele sanitare interesează uneori nu numai o comună, un județ o provincie, un stat, ci chiar lumea întreagă. Să ilustrăm cu un exemplu: Izbucnirea unui incendiu cât de grozav ar fi el, sau a unei rebeliuni, are răsunet e adevărat; dar izbucnirea unei epidemii de ciumă sau holeră, să fie ori în ce colț îndepărtat al lumii, se știe în câteva ceasuri, iar lumea întreagă se întreabă dacă s'au luat măsurile necesare pentru localizarea și strângerea epidemiei, mai ales azi, când mijloacele de difuziune sunt ajutate de posibilitatea de deplasare atât de rapide: avion, tren, vapoare.

Problemele sanitare iau astfel, o importanță capitală în existența unui stat.

Medicul și aproape exclusiv medicul sanitar e inzestrat cu autoritatea necesară de a lua toate măsurile impuse de împrejurări necesare și legale, pentru promovarea sănătății publice.

Medicul sanitar, în afară de autoritatea acordată prin lege, trebuie să aibă calități și inclinațiuni pentru administrațiune, supraveghere, îndrumare, luminare, pentru luarea măsurilor urgente dictate de fiecare împrejurare în parte, trebuie să fie conștient de marea responsabilitate lăsată în sarcina lui.

El mai trebuie să facă educația populației, prin conferințe, broșuri, exemple asupra rolului imens al igienei publice pentru însăși colectivitatea respectivă. Statul și colectivitatea ar trebui să acorde medicului sanitar tot concursul pentru realizarea și rezolvarea acestor probleme.

„Le problème hygienique est donc lié a celui de l'éducation publique“ spunea într'o conferință Roux.

Tendința igienei publice ar trebui să fie deșteptarea unei „conștiințe sanitare“, iar asistența socială să fie înlocuită cu „prevenția“.

Voiu încerca să studiez o parte din legislația sanitară, aceea care se ocupă de poliția sanitară, căutând să evidențiez autoritatea medicului în aplicarea acestor măsuri la noi și în câteva țări din streinătate.

Problemele sanitare se prezintă în condiții și forme foarte variate.

Armele tehnice, forța morală de care dispun statele, sunt acele care dau fiecărei organizări sanitare un caracter și fizionomie particulară.

Aceste condiții sunt în continuă evoluție, în continuă transformare, transformare cerută și de progresul permanent în domeniul tuturor specialităților științei.

E evident deci că organizarea sanitară a unei țări o vom putea-o studia numai în anumite stadii de transformare, căci noile legi și regulamente se adaugă completând și perfecționând, umplând lacune și retușând imperfecțiunile existente,

Poliția sanitară în Danemarca.

Introducere. Datorită legii din 12—I—1858, asupra dezvoltării regulamentelor de igienă, începe o eră nouă în Danemarca, în domeniul igienei publice, căci se dă posibilitatea de a introduce regulamente de igienă conținând dispoziții destinate a asigura măsurile sanitare, după exigențele particulare fiecărei localități. Bine înțeles că aceste regulamente trebuie aprobate de Ministerul de interne și justiție.

S'au constituit astfel „Comisiunile locale de igienă“ putându-se constitui în caz de epidemie, în comisiunea locală de epidemie.

Comisiunea e autorizată prin regulamentul municipalității a lua toate măsurile necesare în interesul igienei publice.

Președintele comisiunii de igienă e șeful poliției sau un membru ales dintre ceilalți membrii ai comisiei. Orice elector al municipalității trecut de 60 ani e invitat a fi numit membru în Comisie.

La ședințele Comisiei pot să asiste: medicul de plasă, (arrondissement) inginerul comunal, inspectorul locuințelor, președintele consiliului comunal, însă fără drept de vot.

Când medicul e în aceeași localitate cu comisia respectivă, poate fi membru, și deci cu drept de vot.

Membrii, fiecare pentru districtul său, sau organele polițienești sunt însărcinate cu supravegherea respectării regulamentelor în ceea ce privește salubritatea publică.

Infrațiunile la aceste regulamente sunt pedepsite cu amendă sau închisoare, prin poliție sau tribunal.

Reclamațiunile contra Comisiei de igienă, se adresează tribunalului sau chiar ministrului.

Atribuțiunile Comisiei de igienă.

Pentru a putea studia și pentru a înțelege autoritatea medicului în această țară, trecem mai întâiu în revistă atribuțiile și autoritatea acestei Comisii de igienă :

Hotărăște detaliile de aplicare a regulamentelor referitoare la canalele de scurgere, pentru apa de ploaie, apa de bucătărie, etc, pe care trebuie să le aibă orice imobil.

Aprobă construirea imobilelor ; fără aceasta aprobare nici un imobil nu poate fi construit ; determină locul fântânii în raport cu groapă pentru gunoiu, sau în raport cu canalele de scurgere.

Reglementează aprovizionarea cu apă potabilă.

Poate refuza aprobarea construirii locuințelor pe locuri insalubre, pline de murdării, cimitire etc.

Supraveghează ca fiecare imobil să aibă latrine igienice, așezate la distanță convenabilă de străzi, ferestrele caselor, sau de locuri destinate alimentelor. Evacuarea lor se face la timpul stabilit de Comisie.

Construcția grajdurilor, transportul și ridicarea gunoiului, se fac după regulamentele Comisiei. Abaterile vor fi sancționate de către ea.

Poate interzice creșterea anumitor animale (porci-vite) pe o zonă mai întinsă sau numai în cartierele principale.

Inspectează așezămintele particulare pentru evitarea unei aglomerații prea mari sau pentru înlăturarea vr'unui pericol public.

Așezămintele industriale în cece privește : așezarea lor, funcționarea lor, condițiile igienei, sunt sub controlul comisiei. Fabricile cari răspândesc fum, gaze toxice sau rău mirositoare, șgomote, pot fi oprite în funcționarea lor, sau așezate în alt loc.

Inspectează frecvent și inopinat, ținând sub controlul său direct restaurantele, hotelurile și orice local unde se servește de mâncare publicului. Fiecare local trebuie să aibe latrine și accesorii, canale etc. în condiții satisfăcătoare.

Supraveghează livrarea pâinii, trăsurile pentru transportul pâinii ; face poliția sanitară a cărnii, laptelui, articolelor de consumație. Dacă acestea vor fi găsite suspecte, vor fi trimise la unul din laboratoare din țară pentru analiză.

Brutăriile, plăcintăriile, magazinele pentru debitarea pâinii sunt lăsate să fie controlate de către inspectorii de uzine și ateliere.

Rolul medicului oficial. Urmează să studiem rolul medicului în raport cu Comisia de igienă, precum și limitele autorității lui în aplicarea măsurilor de poliție sanitară.

Drepturile medicului precum și datoriile lui sunt stabilite prin legea din 21 April 1914 și 31 Martie 1915 astfel:

Medicul districtului (le medecin de district) este consilierul autorităților judiciare și administrative a plășii (arrondissement) precum și a consiliului municipal și comunal a plășii respective.

El poate fi consultat asupra tuturor chestiunilor din plasa respectivă unde trebuie un aviz medical.

Poate fi invitat de către consiliile municipale, sau la discuțiile relative la regulamentele sanitare, să asiste la deliberări fără a avea drept de vot.

Rapoartele, propunerile, plângerile, vizând situația sanitară locală sunt făcute de medicul plasei, și trimise autorității de care depinde afacerea respectivă.

În caz când aceste rapoarte sau propuneri cuprind chestiuni de interes vital, și mai general, interesând mai multe departamente sau chiar țara întreagă, atunci trebuiesc trimise și medicului departamentului.

Supraveghează și inspectează fără drept de a ordona sau sancționa, instituțiile de sub controlul Comisiei de igienă.

Are datoria să facă propuneri și sugestii pentru ameliorarea inconvenientelor în materie de igienă, chiar când nu sunt prevăzute în regulamentele existente deja. În caz când nu se sesizează șeful poliției, sau Comisia de igienă, atunci trimite un raport medicului departamentului.

Inspectează farmaciile împreună cu un inspector special.

Este membru de drept în Comisia de epidemii, unde împreună cu șeful poliției reprezintă puterea executivă. De cele mai multe ori în această materie, medicului i-se dă din partea Comisiei puteri depline, însă trebuie să țină la curent Comisia de toate evenimentele întâmplăte. În acest

sens, poate ordona izolarea la domiciliu sau într'un serviciu spitalicesc, precum și dezinfecția locuinței sau localurilor.

**

Precum rezultă, autoritatea medicului oficial, e mărginită a semnaliza defecte și a-și da avizul asupra remediilor ce trebuiesc luate. Că se vor efectua aceste propuneri sau nu, depinde de alți factori. De obicei, dacă intervenția medicului și recomandările lui sunt justificate, autoritățile municipale și administrative se execută. Colaborațiunea între medicul oficial și Comisia de igienă poate să fie excelentă, însă aceasta depinde și de bunele relații personale.

De multe ori Comisia de igienă, consideră pe medic ca pe un spion și critic.

Medicul oficial are dreptul să ordone executarea unor măsuri, numai în cazul când introducerea măsurilor sanitare e atât de urgentă, că o întârziere ar constitui un pericol la viața publică. Dar în acest caz el trebuie să prezinte un raport autorităților interesate și Comisiei de igienă, pentru justificarea atitudinii luate.

Poliția sanitară în Ungaria

În această țară, s'a păstrat cu mici modificări cerute de progresele științei, aproape în întregime legislația sanitară din 1909.

Aci, șeful administrativ, prin organele subordonate: poliția, lua măsurile necesare cu privire la poliția sanitară.

Șeful administrativ, ca reprezentant al Ministerului de Interne, este autoritatea de primă instanță.

Medicul oficial are numai un rol secundar în aplicarea măsurilor de poliție sanitară.

Datoriile șefului administrativ al municipiului (subprefectul), al primpretorului în plasa sa, a primarului în comună în chestiunile privitoare la poliția sanitară :

Veghează execuțiunea riguroasă a regulamentelor

sănitate pe întreg teritoriul de sub dependența sa, prin organele subalterne.

În limitele competenței sale, ia dispozițiile necesare.

Dacă măsurile luate ar întrece puterile sale, prezintă raportul și propunerile autorității superioare.

Supraveghează în raza teritoriului său :

Salubritatea și stabilimentele publice

Curățenia publică

Alimente și băuturi

Stabilimentele industriale

În parte la controlul farmaciilor împreună cu medicul oficial

Supraveghează exercițiul prostituției luând dispozițiile necesare pentru remedierea răului și controlând executarea ordinelor date.

Autoritatea medicului oficial în chestiunile de poliție sanitară :

Supraveghează tot ce e în legătură cu igiena publică și face raport autorității de primă instanță (autorității administrative) pentru a face să dispară lacunele constatate.

Examinează condițiile sanitare : a clădirilor, locuințelor, stabilimentelor industriale, a produselor alimentare și a băuturilor.

Supraveghează medicii și personalul auxiliar sanitar ; Propune măsuri pentru combaterea șarlătinismului. În cazuri urgente ia dispoziții imediate. În parte la controlul farmaciilor.

În caz de epidemie se deplasează la fața locului, propune măsurile necesare pentru combaterea răului ; în caz când pericolul e iminent, ordonă să se execute dispozițiile necesare, prescrise de lege, pe răspundere proprie, însă va informa totdeauna șeful administrativ respectiv (primpretore, primar, subprefect).

Medicul oficial în caz de abateri cu privire la regulamentele sanitare și poliție sanitară, trebuie să facă propunere primei instanțe administrative de care depinde medicul oficial.

N'are dreptul de a ordona executarea lucrărilor necesare, și să ia măsurile impuse de împrejurări, numai

în cazul când pericolul e mare și prea iminent, când deci n'ar avea timp să propună măsurile necesare instanței administrative.

Numai autoritățile administrative au dreptul de a ordona executarea măsurilor de poliție sanitară.

Poliția sanitară în Franța.

Rolul și autoritatea medicului oficial în chestiunile de poliție sanitară se poate deduce din afirmațiile câtorva specialiști din Franța :

Profesorul de igienă Guirand, dela Toulouse, în tratatul său de igienă din 1904 scrie : „Nu se poate nega că legea din 1903 nu constituie un real progres față de starea de lucruri dinainte, că nu e plină de intenții bune și că nu s'a forțat de a se da arme noi pentru a proteja sănătatea publică.

În ce măsură însă va reuși.

Nu ne putem însă împiedeca de a emite oarecare temeri privitor la eficacitatea acestei legi, când ne gândim că aplicarea acesteia este incredințată agenților politici, adică unor oameni finiți să menajeze pe electori. Afară de aceasta trebuiesc votate cheltueli și se știe cu câtă sgarcenie comisiunile financiare ale consiliilor generale (județene) și consiliilor comunale, își apără finanțele pe care le mânuiesc . . . atunci când un interes electoral nu este în joc . . .”

Profesorul Duclaux : „A cere primarilor de a lua și a face să se observe măsuri cari vor întâlni ostilitatea, sau numai reaua voință a locuitorilor comunei, înseamnă a așeza la baza legii franceze un adorabil paradox.”

Profesorul I. Conomont, dela Facultatea de medicină din Lyon, în tratatul de igienă tipărit în anul 1914 afirmă : „Marele defect a legii din 1902, este primul său articol : Higiena comunală, este incredințată primarului, cetățean ales prin sufragiu universal. Nimic nu e mai ne logic. Ce se constată în imensa majoritate a comunelor noastre. Regulamentul sanitar a fost votat, cele mai adeseori, după unul din modelele imprimare trimise de prefect, după aceea

inchis cu grijă într'un carton, de unde nu va mai eși. După câteva luni însuși secretarul primăriei a uitat de existența acestuia“.

Tot el continuă mai departe: „Ar trebui deci intrucât nu poate fi vorba de a ne atinge de organizația comunală, să se facă din igienă un Minister de interes general, asemănător cu Ministerul războiului, al marinei, al finanțelor și al poștelor. Complect sustras influențelor locale. Funcționarii județeni și comunali, însărcinați cu igiena publică, nu ar trebui să depindă decât de Ministerul lor. Bugetul comunelor ar suporta de altfel partea care le revine în cheltuelile necesare“.

Poliția sanitară în Norvegia.

Regulamentele și normele privitoare la poliția sanitară sunt editate de către Consiliul sanitar, care are și misiunea să vegheze asupra sănătății publice.

Președintele Consiliului sanitar e medicul oficial.

Consiliul sanitar are următoarele atribuții în măsuri de poliție sanitară :

Poate lua măsurile necesare pentru a lupta contra locuințelor suprapopulate, sau interzice întrebuințarea caselor insalubre sau amenințând cu (prăbușirea) dărâmarea.

Nici o locuință nu poate fi locuită fără avizul Consiliului sanitar.

Poate interzice consumarea apelor de băut găsite improprii din punct de vedere igienic.

Poate interzice vinderea oricărei substanțe alimentare cunoscută impropriu consumării.

Poate lua mostre, și poate percheziționa fabrica care livrează în comerț substanțe alimentare.

Controlează laptele, pâinea, carnea, etc.

În caz de maladie epidemică sau contagioasă ia toate măsurile necesare pentru împiedecarea propagării bolii, asigurându-se că toate măsurile utile prescrise, au fost executate.

Bolile venerice sunt clasate printre bolile cu declara-re obligatorie.

Consiliul sanitar are dreptul de a izola pe cei bolnavi de maladii venerice și de a proceda la căutarea sursei infec-tioase.

Norvegia părăsind sistemul de reglementare a prosti-tuției, toate măsurile legislative relativ la lupta contra ma-ladilor venerice, cade în sarcina Consiliului sanitar. Auto-ritățile polițienești sunt invitate să dea concursul însă de obicei Consiliul, caută să procedeze fără ajutorul ei și cât de discret posibil.

*
**

De notat e, că una din cele mai mari dificultăți de care se lovește aplicarea măsurilor de poliție sanitară și în general măsurile legislației sanitare, este atitudinea scep-tică a autorităților polițienești și lipsa de zel în aplicarea decretelor Consiliului sanitar. Se întâmplă uneori că înalții funcționari ai poliției să nu împărtășească totdeauna punctul de vedere a Consiliului sanitar, refuzând aplicarea regula-mentelor editate de către Consiliu, sub pretext că sunt contradictorii cu legislația generală.

Consiliul sanitar în cazul acesta trebuie să facă apel la Ministrul justiției pentru a tranșa diferendul.

Observăm că autoritatea medicului în materie de poliție sanitară e ceva mai mare ca în Danemarca căci aici el e președintele Consiliului sanitar, având rol pre-ponderent în propunerile și măsurile luate în materie de poliție sanitară.

Poliția sanitară în România

Scurt istoric. Până în anul 1908, era în vigoare legea sanitară din 1885, cu modificările introduse în anul 1893, care era inspirată după legile franceze. Situația serviciului sanitar era nu numai dezastruoasă, dar și umilitoare pentru personalul medical.

Tot serviciul sanitar, inclusiv medicul oficial, era lăsat la discreția oamenilor politici din capitalele de județ.

Medicul care ar fi încercat să facă act de autoritate în interesul sănătății publice, ar fi fost luat în răs și de cele mai multe ori era concediat de puternicul zilei, de prefect.

Prin legea din 1908 cu modificările din 1910, serviciul sanitar e scos complet de sub autoritatea administrațiilor județene și comunale.

În anul 1926, legiuitorul, trece din nou serviciul sanitar pe seama județelor și comunelor, încât din nou serviciul sanitar depinde de bunăvoința autorităților administrative județene și comunale. Prefecții, primarii și organele lor subalterne sunt investite cu atribuții de ordin sanitar; și prin această lege, activitatea preventivă, împreună cu medicul oficial, avea o importanță secundară.

Prin legea din 1930, autoritatea medicului oficial în aplicarea măsurilor de poliție sanitară e pe primul plan. Autoritatea sanitară este prima instanță, putând aplica pedepse și amenzi, cari sunt apelabile numai la tribunal ca for de apel.

Activitatea medicului sanitar în domeniul poliției sanitare îmbrățișează următoarele probleme :

- A. Probleme de sanitație :
- a) Salubritatea locuințelor și a stabilimentelor publice.
 - b) Controlul sanitar al apei de băut și al canalizării.
 - c) Controlul sanitar al curățeniei publice.
 - d) Controlul sanitar al localurilor de consumație.
 - e) Controlul sanitar al alimentelor și băuturilor.
 - f) Controlul sanitar al industriilor.

Medicul e ajutat de personalul sanitar inferior : agenți sanitari și oficanți sanitari, care au dreptul de a face control numai cu titlu informativ,

Președinții delegațiilor județene, pretorii și primarii pot face controlul sanitar al alimentelor și băuturilor numai când sunt investiți cu o delegație specială.

B. Controlul exercițiului medicinei și farmaciei.

C. Combaterea și profilaxia boalelor infecțioase.

D. Constată contravențiunile la exercițiul prostituției.

A. *Salubritate publică.*

a) Are dreptul de a controla salubritatea localurilor publice, pentru a-și da seama de curățenia lor. Are chiar datoria să o facă cel puțin odată la an. Vizitele le face inopinat fie la inițiativă proprie, fie la denunțuri, fiind obligat să examineze orice denunț în această privință.

Contra constatării medicului sanitar, se poate cere contra expertiză șefului ierarhic.

Are dreptul de a ordona executarea lucrărilor necesare și să ia măsurile impuse de împrejurări.

Neexecutarea măsurilor prescrise de medic, va atrage după sine executarea lucrărilor prin administrația locală pe cheltuiala contravenientului, care va fi și amendat de către medicul primar de județ sau medicul șef de municipiu cu 100—10.000 lei.

Contra deciziei medicului șef de municipiu sau județ, se va putea face apel în termen de 15 zile, la tribunalul județean.

Orice imobil poate fi declarat nelocuibil din cauză de insalubritate de către Comisiunea de salubritate județeană sau comunală (formată de medicul igienist, arhitect sau inginer județean sau comunal.)

Comisia redactează un proces verbal de constatare, în urma căruia Consiliul de igienă, poate dispune evacuarea, reparațiunea sau dărâmarea imobilului.

b) Controlează ca să se ia măsurile necesare pentru aprovizionare cu apă potabilă, și pentru îndepărtarea igienică a imondiciilor de orice fel.

c) Controlul sanitar al curățeniei publice: Resturile alimentare, gunoiul de orice fel vor fi îndepărtate din curți, străzi sau din orice loc de pe teritoriul comunelor urban-rurale. Celor ce contravin la această dispoziție, li se va ridica gunoiul de către serviciul de curățenie comunal în

contul contravenienților.

În comunele urbane afară de anumite zone mărginașe fixate de regulamentul consiliilor de igienă, e interzis a adăposti și a crește animale a căror prezență viciază atmosfera și depreciază valoarea imobilelor vecine, precum și strada.

Oricine ar face reclamații în această chestiune, medicul sanitar e obligat a face cercetări, dresând acte și luând măsurile de cuviință.

Face raport în scris medicului primar de județ sau medicului șef de municipiu, contra patronilor instalațiilor industriale care nu evită emisiunea de fum gros.

Dă în judecată proprietarii caselor fără latrine, sau cu latrine insalubre.

d) Controlează ca toate localurile publice de consumație să dispună de un local propriu și igienic precum și de latrine, canale, apă de băut.

e) Controlul sanitar al alimentelor și băuturilor, precum și asupra materiilor prime din care ele se prepară; deasemenea asupra aparatelor, instalațiilor și localurilor întrebuintate la prepararea și vinderea alimentelor și băuturilor.

Controlul sanitar al grajdurilor, al animalelor vii destinate alimentației, sau animalele producătoare de lapte precum și controlul cărnii și a peștelui pus în hale și piețe se face de către medicii veterinari, însă medicii sanitari pot cere acest control în mod expres când se va crede necesar.

Procesele verbale de contravenție și actele de dare în judecată vor fi dresate de medicul oficial respectiv, luând și probe pentru analiză.

Contravenientul are dreptul de a cere prin justiție o contra analiză.

Pentru abaterile dela dispozițiile de mai sus, medicul oficial va aplica amenda de 1—50.000 lei, după caz și recidivă.

f) Controlul sanitar al industriilor.

Orice așezământ industrial de orice natură va trebui să aibe autorizație de funcționare dat de Consiliul de igienă. Regulamente speciale vor stabili condițiile de funcționare.

Dispozițiile legii de față se aplică și industriei miniere

și casnice, acolo unde se lucrează în contul unei întreprinderi industriale sau comerciale.

Aceste așezăminte industriale pot fi inspectate d. p. d. v. a igienei muncii în orice parte a lor, chiar și în timpul lucrului, putând lua orice informație pe care o cred necesară, pentru a se încredința că dispozițiunile legii sanitare și a regulamentelor sunt executate. La nevoie pot să ceară concursul organelor polițienesti, iar cei care vor pune piedeci la îndeplinirea îndatoririlor legale ale organelor sanitare de control, se vor pedepsi cu amendă penală dela 5.000—20.000 lei, fără prejudiciul penalităților prevăzute de alte legi, pentru faptul de rezistență, insultă, ultragiu sau violență împotriva funcționarilor publici.

B. Controlul exercițiului medicinei și farmaciei.

Persoanele care n'au obținut autorizația de liberă practică a medicinei acordată de Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor sociale, și nu sunt înscrși în colegiul medicilor, exercită ilicit medicina.

De asemenea „orice persoană care fără a avea dreptul de liberă practică a medicinei, întrebuințează aparate de electroterapie medicală, aparate de radiologie, diatermie, raze ultraviolete și substanțe radioactive, electro-liză, electro-cauterizare, pentru a trata afecțiuni reale, sau imaginare de ordin chirurgical, neurologic, ginecologic, dermatologic, cosmetic, dentar sau din oricare alt domeniu al specialităților medicale, se consideră contravenienți la prezenta lege, și intră în prevederile art 164, privitor la exercițiul ilicit al medicinei sancționându-se cu pedepsele dela acest articol”. (art. 162 L. S.)

“Atunci când această practică ilicită se exercită în ateliere destinate altor profesii (coafori, barbieri, maseuri, manicuri, pedicuri) sau în ateliere numite institute de înfrumusețare sau altfel de stabilimente cari sub orice denumire încalcă domeniile medicinei, pe lângă sancțiunile dela articolul 164, se va ordona de autoritatea sanitară închiderea acestor localuri”. (art. 163 L. S.)

Medicii oficiali, vor întocmi actele de dare în judecată pentru aceia care vor exercita medicina contra pres-

cripțiunilor articolelor 162—163 L. S. Pedepsa va fi o amendă dela 5.000—50.000 lei. Prima amendă va fi aplicată de șeful serviciului ministerial.

Nimeni nu poate vinde sau expedia medicamente sub orice formă, ar fi decât farmaciștii autorizați.

Contravenienții se vor pedepsi dela 5.000—20.000 lei.

C. Combaterea și profilaxia boalelor infecțioase.

Contravențiuni la declararea bolilor infecțioase.

I. Orice persoană, inclusiv medicii, care are cunoștință de existența unei boli infecțioase declarabilă, sunt obligați a o aduce la cunoștința autorităților sanitare din circumscripția respectivă.

Abaterile dela prescripțiunile privitoare la obligativitatea declarării cazurilor (sigure sau bănuite) de boli infecțioase, va atrage după sine amendă de 500—5.000 lei.

II. Când o boală infecțioasă e declarată, medicul oficial, are dreptul să ia toate măsurile necesare pentru împiedicarea răspândirii infecțiunii.

Bolnavul poate fi izolat la domiciliu, când se pot realiza condițiunile pentru prevenirea contagiunii, sau poate fi transportat și izolat la spital.

Aceste măsuri pot fi aplicate și in cazurile suspecte.

Persoanele care se opun la izolare vor fi pedepsite cu amendă de 100—5.000 lei.

Poate interzice intrarea străinilor in toate locuințele recunoscute contaminate.

Poate limita temporar comunicațiile locale.

Poate inchide temporar așezămintele industriale, bălciurile, etc.

Autoritățile administrative și polițienesti sunt obligate să execute toate măsurile și dispozițiile ordonate de medicii oficiali, fără întârziere.

III. Medicul oficial are dreptul să facă desinfecția locurilor și a tuturor obiectelor socotite contaminate.

Persoanele cari nu se vor supune vaccinațiunilor și revaccinațiunilor conform art. 280 L. S. vor fi pedepsite cu amendă dela 100—2.000 lei.

D. Constatarea contravențiilor la exercițiul prostituției.

Casele de prostituție, fiind desființate, contravenienții la art. 305 L. S. vor fi pedepsiți cu amendă dela 5.000—100.000 lei.

Vor fi pedepsiți și aceia cari vor vinde broșuri sau obiecte cu caracter pornografic, cu amendă dela 5.000—50.000 lei.

Recidiviștii pe lângă aceasta, vor fi condamnați și la închisoare dela 1—6 luni.

*
**

Caracterele legislației noastre in materie de poliție sanitară se desprind astfel :

Sancțiunile și pedepsele prevăzute de actuala lege afără de pedeapsa cu închisoare, sunt aplicate de către autoritatea sanitară, după cum rezultă din art. 353 L. S.:

Ministrul, Subsecretarul de stat și Secretarul general al Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale, Directorul Sănătății, Inspectorii generali sanitari și de ocrotire, medicii primari de județ și medicii șefi de municipii. Judecă deci ca *primă instanță*.

Organele administrative și polițienești in chestiuni de poliție sanitară, servesc ca agenți de execuție ai autorităților medicale.

Autoritatea sanitară ori de câte ori va apela în interesul sănătății publice la organele administrative, polițienești și judiciare, acestea sunt *obligate* a-și da concursul.

Medicul sanitar are *dreptul de a ordona* executarea lucrărilor necesare și *a lua măsurile impuse de impjurări* in toate chestiunile de salubritate publică.

I. După cum vedem s'a acordat medicului sanitar o autoritate ce nu poate fi stânjenită de către autoritățile administrative și polițienești, in chestiunile de sănătate publică.

II. Intr'adevăr organele sanitare sunt cele mai in drept a cunoaște gravitatea abaterilor in ceea ce privește sănătatea publică. De multe ori abateri mici, puțin importante la prima vedere, pot da naștere la urmări extrem de grave pentru întreaga colectivitate.

În. Őri, medicul e cel mai cōmpetent în judecarea și sancționarea acestor abateri, el este cel mai în drept a lua măsurile necesare pentru a împiedeca izbucnirea și propagarea rãului.

120 00
1978

120 00
1978

Concluziuni :

I. Autoritatea medicului oficial în aplicarea măsurilor de poliție sanitară nu e la fel în toate țările.

a) *In Danemarca* : Drepturile medicului oficial se rezumă în a face propuneri, a semnală faptele, a face sugestii pentru remedierea răului. N'are însă dreptul de a ordona executarea măsurilor luate de el sau prescrise de lege, decât în cazuri excepționale. Acest drept revine „comisiei locale de igienă“, respectiv „comisiei locale de epidemii“.

b.) *In Ungaria* : Medicul oficial face propuneri primei instanțe administrative, de care depinde, pentru ameliorarea defectelor constatate.

Numai organele administrative au dreptul de a sancționa și ordona măsurile necesare prevăzute de lege.

c.) *In Franța* : Măsurile de salubritate publică sunt lăsate pe seama organelor administrative. Numai acestea sunt autorizate a aplica măsurile prevăzute de lege.

d.) *In Norvegia* : Autoritatea medicului oficial e ceva mai mare ca în Ungaria, Danemarca, Franța căci el este președintele consiliului de igienă locală, având deci rol preponderent în propunerile și măsurile luate în chestiunile de poliție sanitară.

II. *La noi* : Legea sanitară și de ocrotire din 1930 acordă medicului sanitar, așa zicând o autoritate completă, independentă de organele administrative și polițienești.

1.) El poate *lua și ordona* executarea măsurilor de poliție sanitară, prescrise de legi și regulamente și impuse

de fiecare împrejurare în parte.

2.) Organele administrative și polițienești sunt *obligate* a se supune ordinelor date de medicul sanitar.

3.) În chestiunile de poliție sanitară, autoritatea sanitară este prima instanță ce poate aplica amenzi și pedepse (afară de pedeapsa cu închisoare), cari sunt apelabile numai la Tribunal ca for de apel.

Văzută și bună de imprimat

Președintele tezei Decanul Facultății de Medicină
(ss) *Prof. Dr. M. Kernbach* (ss) *Prof. Dr. D. Michail*

Bibliografie.

Banea I.: Legiferările antivenerice la noi și în alte țări din punctul de vedere medical și juridic. Teză. Iași 1934.

Banu: La santé publique aux États Unis.

Cazeneuve: Les services d'hygiène publique en Lettonie. Genève 1924.

Dobrovits: Les services d'hygiène publique en Hongrie, Genève 1924.

Echkenazy: Vanves. L'hygiène en action. Teză. Paris 1932.

De Fay A.: Hygiène publique en Hongrie. 1909.

Golosmanoff I.: Les services d'hygiène publique en Bulgarie. Genève 1926.

Gram H. M.: Les services d'hygiène publique en Norvege. Genève. 1927.

Gliksman H: Organisation actuelle des services d'hygiène en Pologne. Teză. Paris 1933.

Jitta: Les services d'hygiène publique dans le Royaume des Pays-Bas. Genève 1924.

Kernbach M—N. Romanescu: Hotarul tradițional și legal al profesiei medicale. Cluj 1935.

Proust L. E: Essai sur la politique d'hygiène sociale de la France. Teză. Paris 1933.

Theodoru Th: Considerațiuni privitoare la legislația sanitară din ultimii 26 ani. Huși 1932.

Vicol: Situații sanitare de Roumanie et des pays environants de 1918—1922.

Legea sanitară și de ocrotire. 1930.

Organisation sanitaire du Danemark. Genève 1924.

